

melse om de Spørgsmaal, der forelægges til deres Afgjørelse. Hvad der saaledes af dette særlige Syn fastsættes, kan ikke indankes for noget Oversyn. Saavel Provsten som de ordinaire Synsmænd skulle være tilstede ved det særlige Syn, og skulle derfor betimelig underrettes om dets Afholdelse. Til Medlemmerne af det særlige Syn saavel som til Provsten og de ordinaire Synsmænd udredes 3 Rd. R. M. Diæter foruden Erstatning for deres Besørgningsudgifter. Disse Udgifter udredes af Kirkeieren, hvis han har forlangt det særlige Syn afholdt, men i modsat Fald af det Offentlige. Finder imidlertid Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, at der har været gyldig Grund til Afholdelsen af et særligt Syn, kan det bestemme, at ovennævnte Udgifter afholdes af det Offentlige, selv om Synet afholdes efter Kirkeierens Forlangende.

Under et saadant særligt Syn kan ogsaa af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet umiddelbart henlægges fortrinlig vigtige Kirker, saasom Domkirker, for hvilke da dette særlige Syn hvert Aar i Juni eller Juli Maaned bliver at afholde. Som Følge deraf bortfalder for en saadan Kirke det almindelige Syn samt Oversynet, hvorimod det særlige Syns Bestemmelser af Kirkens Bestyrelse kan indstilles til Ministeriets Bedømmelse og Afgjørelse.

Forlaget om at indføre den i § 36. af Lovudkastets § 38 (see Anhang A. Sp. 1242—43).

vedtoges med 29 Stemmer mod 14, og derved var Udvalgets Forslag, at Paragraphen udgaaer, fyldestgjort.

Der efter fattes Resten af Lovudkastet med de dertil hørende Endringer under Forhandling.

§ 36. vedtoges uden Afstemning.

§ 38. vedtoges med 29 Stemmer mod 14, og derved var Udvalgets Forslag, at Paragraphen udgaaer, fyldestgjort.

Der efter fattes Resten af Lovudkastet med de dertil hørende Endringer under Forhandling.

Ordføreren: § 39 omtaler, hvorledes der skal gaaes tilværks, naar visse Dele af et Sogne skulle overføres til et andet. Udvalgets § 39 siger, at Kirkeieren kan ikke modsætte sig Forandringen i Kirkelig Henseende af Sogneinddelingen. Dette maa Udvalget være fuldkommen enig i, naar det findes nødvendigt, at der skeer en saadan Forandring, men vi kræve kun, at der indføres imod fuldkommen Skadesløsholdelse. Vi have dernæst foreslaaet, at de nærmere Bestemmelser om, hvorledes Skadesløsholdelsen skulde blive at fastsætte, og af hvem den skulde udredes, forbeholdes i hvert enkelt Tilfælde Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Disse Tilfælde ere saasjeldne, at det ikke kan være altfor uoverkommeligt for Ministeriet ved hvert enkelt Tilfælde at bestemme, hvorledes Fremgangsmaaden skal være, og at nedsætte Commissioner dertil. Den høitærede Minister har troet allerede at have fundet den rette Udvei, som han derfor har villet indbringe i Loven. Der siges nu: „Eies Kirketienden i begge Sogne af Tiendehyerne, da gaae alle Forpligtelser — Kirketienden derunder indbefattet — som paahvile de Dele af et Sogn, der saaledes overlægges, over fra den Kirke, hvortil de tidligere hørte, til den Kirke, hvortil de henlægges.“ Men naar nu Kirketienden i begge Sogne eies tildeels af Tiendehyerne og tildeels af Andre, saa maa vel Meningen være, at forsaavidt den eies af Tiendehyerne, gaaer den over med, men dersom det er Tilfældet, som det ofte er, at en Gaardmand kan eie sin Naboens Kirketiende, saa vil Følgen blive, at hans egen Tiende følger med til den nye Kirke, men Naboens følger ikke med. Eies derimod, hedder det videre, Kirketienden i begge Sogne ei af Yderne, bliver Kirketienden ved den Kirke, hvorfra de stilles. Men dersom Kirkeieren det Aar efter sælger Kirketienden til de Fraslyttede, hvad skal saa skee? Skal saa Sagen paany ordnes? Måder de allerede overslyttede, og de førte ikke Tienden med sig? Skulle deres Gaardes Tiender saa blive ved deres forrige Kirke for bestandig eller kun for saa lang Tid, som de Fraslyttede ikke selv ere Tiendeiere? Der er her saamange sammenvillede Forhold, at jeg ikke tror, at den Commission, som Ministeren